

NO, S'HA EQUIVOCAT VOSTÈ ...¹

Tomàs Llopis i Guardiola

Finalment es va decidir a encendre el llum de la tauleta de nit i va contestar el telèfon, que sonava insistentment:

–Que hi és n'Àngela? –va sentir que li deien des de l'altra banda.

–No, s'ha equivocat vostè de número –sacsejà el cap per desensonnar-se.

–Mem, ahir vaig parlar amb ella en aqueix mateix número...

–Mire vostè senyoreta, són les tres de la matinada i ací no viu cap Àngela.

–Li deman disculpes, senyor, però juraria que no m'he equivocat de número, ahir a s'horabaixa vam parlar n'Àngela i jo i em va dir que vindria a passar una setmana de vacances a Mallorca i jo volia dir-li que no ha d'amoïnar-se per s'allotjament, que a ca meva pot quedar, jo visc sola i tenc tres llits parats.

–Està bé, però ni ací viu cap Àngela ni ara són hores de telefonar.

–Disculpi, però és que no podia dormir i...

–Però jo sí que estava dormint i m'ha despertat. Passe bona nit!

I va penjar el telèfon, irritat; apagà el llum i va tornar a recuperar la postura que li agradava per dormir: de costat, la cama esquerra ben estirada i la dreta una mica encongida. Sospirà profundament i va romandre uns minuts en silenci mirant d'oblidar la trucada inoportuna. Però aquella veu, malgrat tot, li havia arribat càlida, clara i generosa, com si fos una invitació o potser una petició de socors feta per una persona que es trobava massa sola. “Quina edat deu tenir? Trenta anys? Vint-i-cinc? Però tampoc no correspon a una dona excessivament gran. Deu ser una mica neuròtica, això sí. Però són un perill aquestes dones que truquen de matinada...”

Immers en aquests pensaments, ja no va poder agafar el son, va sentir les quatre, les cinc, les sis al cucut del menjador de casa i no podia llevar-se del cap aquella veu. Es va alçar del llit. Mitja hora després, dutxat i afaitat, va tancar la porta de casa i va baixar al carrer camí de l'oficina.

De camí, com cada dia, es va aturar a la cafeteria d'Adrià on prengué un cafè amb llet i una torrada de pa mentre degustava la cara de la seua interlocutora desconeguda. Adrià li va fer, com solia, alguns comentaris sobre la passada jornada futbolística, que ell va evadir amb poc tacte i alguns monosíl·labs. Quan entrà a l'oficina, Rosanna, la seua companya de departament li va notar quelcom d'estrany:

–Fas mala cara, que no has dormit?

Rosanna era alta, esvelta, bruna de pell i sempre tenia el somriure de qui sap treure tot el suc a la vida. Vestia amb uns texans blancs, molt cenyits, i una brusa que deixava entreveure l'opressió que exercia el sostenidor sobre la seua pell perfumada. Ell se la mirà i comprovà que aquell matí s'havia fet una trena que li recollia el cabell i mostrava un coll elegant i atractiu.

–No, no he dormit bé, m'ha trucat una boja, que devia ser catalana o mallorquina, a les tres de la matinada preguntant no sé què d'una tal Àngela. A partir d'alguna hora haurien de prohibir les trucades telefòniques.

–I tu no la coneixes? Això deu ser algú que vol gastar-te una broma.

–No era cap broma, m'ha insistit que ja havia parlat amb la tal Àngela i que volia oferir-li una habitació a Mallorca, ara ho recorde devia ser mallorquina.

¹ Finalista del 2n premi "Relats on line". Publicat a *Nous relat on line*. Ed. Empúries. Barcelona, 2001.

–Vols dir que no ho has somiat? –li va dir ella amb un somriure mig burleta.

–Que no. No ho he somiat, el que passa és que des de les tres que no he pogut adormir-me.

Aquell matí no va poder concentrar-se en la feina. Els expedients dels clients l'avorrien sobiranament mentre li ressonava aquella pregunta:

–Que hi és n'Àngela?

Quan es féu hora de dinar, s'aixecà de la cadira just en el moment que se li atansava Rosanna:

–He pensat que podríem dinar junts. No tinc ganes de menjar a casa qualsevol d'aquells plats precuinats, podríem anar a la pizzeria. T'he estat observant i et veig molt amoïnada. Si vols, m'ho contes tot i veuràs com després et trobaràs millor.

Li ho ofería amb aquells ulls negres i rodons i aquella cara encisadora i aquell cos de dona, més alta que ell i tan imponent que el feia sentir tímid a pesar que ja feia quatre anys que treballaven junts i que ella sempre l'havia tractat amb tanta amabilitat que el feia, molt secretament, albirar alguna esperança de no sabia ben bé què.

–Crec que he dormit massa poc. Me'n vaig a casa.

–Si és que no t'agrada la pizza, anirem amb el meu cotxe a un restaurant que conec al port, on fan una caldereta de peix com no n'has menjat mai cap. Convide jo.

–Si insisteixes tant, però no puc consentir que em convides, tu hi poses el cotxe i jo pagaré el dinar.

Ella se'l va mirar de cap a peus, duia una corbata massa llampant. No havia tingut mai bon gust per a les corbates.

–Ja no en queden, de cavallers com tu –va dir-li rient–, m'agraden els homes d'abans, d'aquells que no poden consentir que una dama no siga convidada.

El local era reduït, la decoració marinera i se sentia de fora una olor de mar que penetrava amb una brisa lleugera i fresca. Aquell ambient relaxat convidava a la confiança.

Però ell sempre parlava de les mateixes coses, de la seua afecció a fer maquetes de vaixells, del darrer concert de l'orquestra municipal que havia anat a escoltar i del seu pis, acabat de comprar, que encara s'estava decorant. La caldereta era excel·lent i el cava brut nature d'Agustí Torelló que l'acompanyava, irresistible.

Ella se'l mirava, l'escoltava i li feia preguntes però no podia aconseguir que li digués cap dels secrets que el feien manifestar-se ostensiblement angoixat.

En acabar de dinar van passejar entre les xarxes de pesca esteses al moll, caminaven un al costat de l'altre gairebé a tocar, en silenci. En un moment donat, ella s'avançà unes passes per veure de més a prop les maniobres d'una barca que estava atracant. Ell llavors la guaità de cos sencer i es fixà en aquelles cames rectes i aquell caminar compassat mentre els malucs es movien harmoniosament davall els texans blancs i cenyits. Hi hagué un instant que hauria volgut córrer cap a ella i dir-li alguna cosa bonica. Però les paraules se li van quedar travades a la gola i els peus no li van obeir. De sobte ella es girà i, com endevinant-li els pensaments, li va oferir un somriure bellíssim. Van caminar encara una estona més observant els mariners que començaven a descarregar les barques i traginaven el peix cap a la llotja. També ells se la miraven sense dir res.

Van pujar al cotxe, un renault Clio, i ella va estar encara uns segons sense engegar el motor, ell no deia res i finalment ella el va acompanyar a casa. Es van acomiadar amb un somriure i unes poques paraules afectuoses.

En entrar a casa, ell, amb la intenció de posar-se còmode i estirar-se al sofà, es va trobar de nou amb la solitud. Es va abeltir amb el televisor engegat però va sonar el telèfon. El despenjà. Era Rosanna:

–Et trobes bé?

–Hola, sí. Saps que m’ha ajudat molt anar a dinar amb tu?

–Espere que sí, però t’he vist molt poc comunicatiu, potser et cal distreure’t més. Si vols, he quedat amb unes amigues i uns amics per anar al cinema a veure *Les normes de la casa de la sidra*. T’agradaria acompanyar-nos? Després anirem a prendre alguna cosa.

–No, gràcies; em quedaré a casa, estic molt cansat.

–Com vulgues. Si t’ho repenses truca’m.

–Ho faré –va dir sense massa convenciment.

I es va posar a mirar sense gaire interès un documental. Tornava a adormir-se quan sonà de nou el telèfon. El despenjà.

–Que hi és n’Àngela? –Va tornar a sentir.

–Ja li vaig dir anit que ací no viu cap Àngela. Vostè deu tenir el número equivocat.

–Li jur que el tenc bé i que vaig parlar amb n’Àngela.

–S’equivoca, senyora o senyoreta. Qui és vostè?

Però aquella dona va penjar el telèfon. Ell es va quedar consirós tot tractant d’imaginar-se, per la veu, com devia ser aquella dama desconeguda: entre vint-i-cinc i trenta anys, bruna, airosa però amb un posat una mica trist; potser havia tingut un desengany amorós o qui sap si no havia tingut cap experiència gratificant i això la feia viure reclosa en una certa solitud. Sabia que vivia en una casa bastant gran a Ciutat de Palma, podia ser un pis cèntric heretat dels pares que potser havien mort prematurament. O potser era una divorciada d’aquelles que per desesperació acaben posant anuncis breus a la secció de contactes dels periòdics. D’una cosa sí que estava segur: totes les mallorquines desconegudes s’assemblen a la Maria del Mar Bonet. Va començar a enamorar-se’n. Trucaria a una agència de viatges, reservaria un bitllet d’avió a Son San Joan i una habitació en un hotel cèntric. Des d’allà iniciaria la recerca d’aquella dona misteriosa. La buscaria pels carrers, per les places, pels mercats i per totes les cafeteries de Ciutat. Potser no eixia de casa, víctima d’una depressió. Quina llàstima, Una dona tan bonica, i deprimida! Però ell confiava que podria retornar-la. Passejarien pel barri antic, visitarien la Llotja i la catedral, defugirien inicialment la zona de Gomila i s’Arenal i es refugiarien en cafès tranquils, elegants i ben situats on tindrien temps de xerrar i d’aclarir qui és aquesta Àngela o àngel de la guarda que els havia posats en el camí l’un de l’altre.

L’endemà, al cafè camí de l’oficina, va contestar àmpliament totes les interpel·lacions que Adrià va voler fer-li sobre l’actualitat futbolística, la lliga d’aquell any no tenia un candidat clar i les grans figures del Barça, el seu equip, no acabaven de donar tot el rendiment esperat de la mà d’un holandès malcarat i totalitari. Ell s’ho va prendre amb un humor excel·lent i va advocar per una renovació total de l’entitat. Quan va entrar a l’oficina se sentia optimista, va treballar fins que entrà Rosanna amb una carpeta. Ell se la mirà com avançava cap a ell, els pits graciosos, dibuixant unes corbes prominents i ajustades als contorns del seu cos adorable, els ulls se li’n van anar involuntàriament llavors cap a l’entrecreix que permetia endevinar delícies insospitades. No va poder evitar que li pugés una emoció càlida i va engolir una mica de saliva abans de parlar:

–Bon dia, Rosanna. M’ha tornar a trucar la dona aquella de Mallorca i he decidit que me n’hi vaig aquest cap de setmana.

–Però què t’ha dit?

–No res. M’ha penjat el telèfon, però ha de ser una dona molt bonica. Jo crec en les casualitats i estic segur que ella em necessita.

–Com es diu? –Féu amb cara resignada.

–No ho sé. Ja m’ho dirà.

–Saps almenys on viu, el seu telèfon?

–No en sé res. I això és el que més m’intriga, però ho descobriré.

–Mira primer aquest expedient i dóna-me’n la teua opinió. Ah, i t’espere aquesta nit a sopar, a casa meua, accepta’m la invitació. Suppose que als senyors d’abans us agraden les senyores que cuinen... A les nou –digué des de la porta–, sigues puntual.

I el deixà sol davant la carpeta sense donar-li temps de contemplar aquells malucs encisadors. Ell, però, deixà la carpeta en un extrem de la taula i continuà amb el que estava fent mentre pensava que faltaven dos dies per agafar l’avió; volar de València a Palma era un trajecte ben curt, mitja hora escassa i ja es veuria envoltat de centreuropeus que anirien i vindrien per l’aeroport camí del plaer o de retorn a llurs països freds i ensopits. No gosava parlar amb Rosanna, però hauria de ser a les nou a sa casa. Esperà l’hora de plegar i s’assegurà que ella ja havia marxat. Llavors s’alçà de la cadira i abandonà l’edifici.

Va comprar un ram de flors i es va vestir per a l’ocasió, un trage blau marí i una corbata grisa. Quan va fer sonar el timbre, a les nou en punt, una Rosanna admirable li va obrir. S’havia recollit els cabells i unes perles per arracades realçaven la seua bellesa càlida i somrient. Ell no va saber què dir.

–Una puntualitat britànica –el va saludar ella–. Estàs per a portar-te a qualsevol banda.

El va fer entrar i li va servir un martini blanc mentre ella feia els darrers retocs al sopar i li parlava des de la cuina.

–T’he preparat magret d’ànec, que és la meua especialitat. Només la faig en ocasions molt especials, com ara quan un amic està decidit a córrer el risc d’una aventura ni que siga a l’illa de la calma. T’ha tornat a trucar?

–No, de moment, però he desviat les trucades al teu número. Així et convenceràs quan l’escoltes que té una veu incitant.

Ell se sentia travat, no li agradava el carés que prenia la conversa. De bona gana hauria deixat el martini i se n’hauria anat a casa però va preferir parlar de la carpeta que havia estudiat al matí.

Van seure a taula, unes entrades variades i una ampolla de Jean Leon es van encarregar de suavitzar els moments tensos. De les maquetes dels vaixells van passar a parlar dels viatges que ella havia fet, l’Índia, el Nepal, Puerto Rico, tot el sud-est asiàtic, Sudàfrica..., ella no solia anar a concerts i van aparcar el tema però van continuar parlant de lectures, de poetes i novel·listes fins arribar a la darrera novel·la de la Carme Riera, *Cap al cel obert*, que Rosanna acabava de llegir. Ell, en canvi, no havia llegit res de la Carme Riera.

–Ja sé –li va dir ella– que no has llegit *Te deix, amor, la mar com a penyora*.

Es va aixecar de la cadira, va anar a la biblioteca i li’n va portar la primera edició, de l’any setanta-cinc. Ell la va obrir i la fullejà, al final hi havia l’índex. A la segona part, va llegir, garratibat, el títol del primer conte: “Què hi és n’Àngela?”

–Jo també som una mica mallorquina, hi vaig viure deu anys... –li va dir ella i somrigué de nou.

Llavors ell va gosar per primera volta agafar-li tendrament la mà per damunt la taula.